

Τὴν «Κυρία χωρὶς καμέλιες» διαδέχτηκαν στίς τελευταῖες τοῦ Δεκέμβρη μέρες τὸ καινούριο θεατρικὸ ἔργο τοῦ κ. Δημ. Ἰωαννόπουλου : «Μέρες ποῦ ζοῦμε». Πρόκειται γιὰ ἕνα «σκίτσο» τῆς συγκαιρινῆς ζωῆς, ποῦ θέλει ν' ἀποδείξει ὅτι πάντα μεγάλη παραμένει ἡ ἀπόσταση ποῦ χωρίζει τίς κοινωνικές μας τάξεις, παρ' ὅλο τὸ ἀνακάτεμα ποῦ τοὺς ἔφερε ἡ δύσκολη πολεμικὴ περίοδος ποῦ περνᾶμε. Μὰ ἡ πρόθεση τοῦ συγγραφέα δὲν ξεπερνᾶει στὸ ἀποτελέσμα τῆς τὸ συμβατισμὸ τοῦ ἐλαφροῦ ἔργου, μὲ τίς δυὸ παραγεμισμένες καὶ χαλαρὲς πρῶτες πράξεις καὶ τὴν πιὸ σφιχτοδεμένη καὶ γοργὴ τρίτη πράξη, ὅπου διαλύεται ἡ παρεξήγηση, ποῦ σ' αὐτὴν ὁ μῦθος στήριζεται, καὶ ξυπνᾷ τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ θεατῆ γιὰ τὸ «χάπυ ἔντ», ποῦ ἀνυπόμονα πιά τὸ περιμένει. Τὸ ἔργο βέβαια δὲν προκαλεῖ καμμίαν ἀνάταση, δὲ μεταδίνει κανένα μύνημα, εἶναι ὥστόσο ἕνα εὐχάριστο σκηνικὸ κομᾶτι μὲ τὸν ἀρκετὰ ἔξυπνο καὶ πολιτισμένο του διάλογο, ποῦ συντελεῖ κάπως στὴ δημιουργία κάποιας ἀτμόσφαιρας κεφιοῦ μέσα στὴ βασιανιστικὴ καθημερινὴ πραγματικότητα. Ὡστε προβλέπεται μακρὰ σειρά παραστάσεων, ποῦ ἂν δὲν εἶναι τὸ ἅπαντο, εἶναι, φαντάζομαι, πάρα πάνω ἀπὸ κάτι γιὰ τὸ συγγραφέα καὶ γιὰ τὸ θίασο Μουσοῦρη — Ἀρώνη, ποῦ, εἰδικευμένος πιά στὰ ἐργάκια, ἀνέβασε πολὺ φροντισμένα καὶ τίς «Μέρες ποῦ ζοῦμε».